

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní Johanou Jandusovou ve věci

žalobkyně: **V. C.**, narozená X
státní příslušnost Moldavská republika
hlášena pobytem X
zastoupená advokátem JUDr. Petrem Novotným
sídlem Archangelská 1, 100 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 11. 2024, č.j. OAM-1443/ZA-ZA11-ZA01-2024

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Rozhodnutím ze dne 21. 11. 2024, č.j. OAM-1443/ZA-ZA11-ZA01-2024 (dále „napadené rozhodnutí“), žalovaný neudělil žalobkyni mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění ke dni vydání napadeného rozhodnutí („zákon o azylu“). Žalobkyně podala proti napadenému rozhodnutí žalobu podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále „s. ř. s.“).

Obsah napadeného rozhodnutí a související skutkové okolnosti

2. Dne 24. 10. 2024 žalobkyně požádala o udělení mezinárodní ochrany v České republice (dále „ČR“). Dne 25. 10. 2024 pak poskytla údaje ke své žádosti o udělení mezinárodní ochrany a byl s ní proveden příslušný pohovor. V rámci poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu žalobkyně sdělila, že je pravoslavnou křesťankou, je moldavské národnosti a nemá žádné politické přesvědčení, politika ji nezajímá. Dále žalobkyně uvedla, že je vdaná a má zletilou dceru, která je aktuálně ve vlasti kvůli pasu, nicméně také pánuje žít v ČR. V zemi původu pobývala v okrese Rîscani, ve vesnici Pîrjota, kde žili s manželem a dcerou v rodinném domě. K cestě do ČR žalobkyně uvedla, že Moldavsko opustila před dvěma lety, kdy vycestovala autem přes Rumunsko, Maďarsko a Slovensko přímo do ČR. Zde pobývá od srpna či září 2022 nepřetržitě. Žalobkyně dále uvedla, že nebyla držitelkou žádného víza či povolení k pobytu v jiném státu. O mezinárodní ochranu žádá poprvé. Žalobkyně je zdráva. K důvodům žádosti žalobkyně uvedla, že blízko Moldavska je válka. Problematická je i oblast Podněstří. Žalobkyně se bojí vrátit do vlasti, protože její bydliště se nachází v blízkosti Podněstří, kde je ruská armáda, i blízko Oděsy. Nadto i dcera žalobkyně má v úmyslu žít zde v ČR.
3. Z protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany plyne, že žalobkyně vycestovala ze země původu před dvěma lety. Problémy s vycestováním neměla, odjezd ze země proběhl bez komplikací. Žalobkyně do ČR přicestovala za manželem. První měsíce se snažila pochopit jazyk, vše pro ni bylo nové. Následně začala pomáhat manželovi a posléze si začala nelegálně přivydělávat. Manžel po čase odjel zpět do Moldavska s tím, že si prodlouží vízum. Zpět do ČR se nicméně už nevrátil a našel si jinou ženu. Žalobkyně se ocitla v těžké situaci, neuměla jazyk a neměla peníze. Již se nemohla vrátit domů k manželovi a na cestu zpět za účelem zajištění víza neměla dost prostředků. Pracovala zde tudíž i nadále nelegálně. Žádost o mezinárodní ochranu žalobkyně podala na radu advokáta tehdy, kdy nebylo vyhověno jejímu odvolání proti rozhodnutí o správním vyhoštění. K důvodům žádosti žalobkyně uvedla, že nechce v Moldavsku uvíznout. Válka na Ukrajině je blízko a stále se přibližuje. Problematické je pak Podněstří, které je obsazeno ruskou armádou. Jakmile se válečný konflikt přelije na území Moldavska, začne Rusko bránit území Podněstří a z Moldavska nezbude nic. Žalobkyně proto nevidí žádný důvod se do Moldavska vracet, a to tím spíše, že zde nechce zůstat ani její jediná dcera, která také plánuje žít v ČR. V souvislosti s tvrzenou hrozbou žalobkyně uvedla, že v Podněstří sice nikdy nežila, ale žila hned vedle. Ke sdělení pracovníka žalovaného, že okres Rîscani v těsné blízkosti hranic Podněstří neleží, pak žalobkyně připustila, že úplně blízko to není. Vzdálenost svého bydliště v zemi původu od Oděsy pak žalobkyně odhadovala na 200 km, přestože fakticky jde o 400 km. Pokud jde o uváděné informace o zemi původu, tak ty má žalobkyně od krajanů, kteří již Moldavsko také opustili. Žalobkyně se nechce do vlasti vracet. Kromě zmíněné dcery zde již není s nikým v kontaktu. Se sestrou nemluvila již rok, s tchýní mluvila naposledy asi před půl rokem. Pokud jde o období před vycestováním z Moldavska do ČR, tak k tomu žalobkyně uvedla, že dříve v zemi původu žádné problémy neměla. Řešila jen osobní problémy s manželem. Od udělení mezinárodní ochrany si žalobkyně slibuje to, že zde bude moci legálně pobývat a pracovat, pronajímat si ubytování apod. V závěru pohovoru žalobkyně sdělila, že uvedla všechny důvody žádosti o mezinárodní ochranu, žádné listinné důkazy nedoložila.
4. Součástí správního spisu jsou následující podklady. Informace OAMP – Moldavsko – Situace moldavských občanů vracejících se do země po dlouhodobém pobytu v zahraničí, Přístup

úřadů a společnosti, přístup ke vzdělávání, lékařské péči, sociálním službám a na trh práce, ze dne 16. 11. 2023, Informace OAMP – Moldavsko – Základní přehled o zemi, ze dne 8. 10. 2024, Informace MZV ČR, č. j. 103942-6/2024-MZV/LP'TP, Moldavsko – Situace v Podněstří, ze dne 1. 3. 2024 a Informace OAMP – Moldavsko – Přehled údajů o zemi za rok 2023. Součástí spisu je dále protokol ze dne 26. 5. 2024 o výsledku žalobkyně v rámci řízení o správním vyhoštění. Žalobkyně zde uvedla, že v Moldavsku ji nehrozí žádné nebezpečí a je ochotna do vlasti vycestovat dobrovolně. Dále uvedla, že v Moldavsku žije s dcerou v rodinném domě ve vesnici Pîrjota. V ČR nemá žádné příbuzné. Společnou domácnost s občanem EU nesdílí ani zde o žádnou osobu nepečuje.

5. K seznámení se s podklady pro rozhodnutí dne 18. 11. 2024 se žalobkyně ani její právní zástupce nedostavili. Žalobkyně nicméně v reakci na příslušné vyrozumění prostřednictvím svého zástupce doručila žalovanému vyjádření, v němž uvedla, že ve vlasti panuje katastrofální ekonomická situace, množí se případy vražd a není zde bezpečno pro civilisty, navíc země je ohrožována konfliktem na Ukrajině a situací v Podněstří.
6. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný dospěl k závěru, že žalobkyně nevyvíjela ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, za kterou by byla azylově relevantním způsobem pronásledována. Ve vztahu k možnému pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu žalovaný neshledal, že by žalobkyně mohla pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodů taxativně uvedených v tomto ustanovení. Žalobkyně v průběhu správního řízení nezmínila jakoukoliv diskriminaci své osoby za dobu pobytu ve vlasti do příjezdu do ČR, jež by plynula právě z důvodů taxativně uvedených v posledně zmíněném ustanovení zákona o azylu. Žalobkyně naopak opakovaně uvedla, že důvodem podání žádosti o mezinárodní ochranu je obava z možného válečného konfliktu v Moldavsku, a to s ohledem na válku na Ukrajině a situaci v Podněstří. V této souvislosti žalovaný podotkl, že žalobkyně o mezinárodní ochranu zažádala až poté, co jí bylo uděleno správní vyhoštění, přestože v ČR ilegálně pobývá a pracuje již od roku 2022. Dle žalovanému tedy vše nasvědčuje tomu, že podání žádosti bylo motivováno účelovou snahou o legalizaci pobytu v ČR.
7. Žalovaný též konstatoval, že v průběhu řízení nebylo zjištěno a žalobkyně takovou skutečnost ani netvrdila, že by v ČR byl udělen azyl některému z jejích rodinných příslušníků. Nebylo tedy na místě zvažovat ani udělení azylu dle § 13 zákona o azylu. Dále se pak žalovaný zabýval rodinnou, sociální a ekonomickou situací žalobkyně. Přitom konstatoval, že žalobkyně je dospělá žena ve věku 44 let, plně svéprávná a zdravá. Na své živobytí si dokáže vydělat prací a v běžném životě není odkázána na péči jiné osoby. Nejsou zde tedy žádné důvody, které by žalobkyni bránily vést v zemi původu samostatný život. Žalovaný tudíž dospěl k závěru, že z jeho výpovědi nevyplýval žádný zvláštního zřetele hodný důvod pro udělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu. Žalobkyně je dospělá a plně právně způsobilá, je schopna zajistit si své životní potřeby prací.
8. Případ žalobkyně dle žalovaného neodpovídá ani důvodům pro udělení doplňkové ochrany. Žalovaný neshledal žádné skutečnosti, pro které by žalobkyni mohla v případě návratu do vlasti hrozit vážná újma ve smyslu § 14a odst. 1 a 2 zákona o azylu. Žalovaný s odkazem na Informaci OAMP – Moldavsko – Základní přehled o zemi, ze dne 8. 10. 2024 konstatoval, že v Moldavsku zákony neumožňují udělit trest smrti za žádný trestný čin. Žalovaný dále konstatoval, že je mu z úřední činnosti i z veřejně dostupných informací známo, že aktuálně v Moldavsku neprobíhá žádný vnitřní ozbrojený konflikt a stejně tak země není zapojena

do žádného mezinárodního vojenského konfliktu, přičemž tyto informace potvrzují i podklady, které žalovaný pro účely posouzení žádosti žalobkyně nashromáždil. Situace v zemi původu žalobkyně je dle dostupných informací stabilní. Pokud jde o tvrzenou špatnou ekonomickou situaci v zemi původu, tak ta sama o sobě důvody pro udělení doplňkové ochrany dle označeného ustanovení nenaplňuje. Dle aktuální informace k situaci v Podněstří ani zde nedošlo k žádnému viditelnému zhoršení bezpečnostní situace. K žalobkyní zmiňovaným incidentům, ke kterým mělo dojít na území Podněstří, žalovaný uvedl, že se jedná o ojedinělé události. Nadto dle zjištění žalovaného není zřejmé, zda se v některých případech nejednalo pouze o zpravodajskou hru. Žalovaný v této souvislosti poukázal též na skutečnost, že žalobkyně pochází z okresu Rîscani, tedy nikoliv z Podněstří, ale z oblasti vzdálené cca 90 km od jeho hranic. Od žalobkyní zmiňované Oděsy je pak místo jejího bydliště vzdáleno cca 400 km (nikoliv 200 km, jak se domnívala žalobkyně), a tudíž je velmi nepravděpodobné, že by žalobkyně mohla být ovlivněna děním v tomto městě. Dle žalovaného argumenty přednesené žalobkyní vyplývají spíše z jejích domněnek a nejsou postaveny na žádném reálném základě či její osobní zkušenosti. Pokud bylo tvrzeno, že v Moldavsku není bezpečno pro civilní obyvatelstvo, množí se zde případy vražd a žalobkyni zde v případě návratu hrozí mučení a nelidské či ponižující zacházení a trestání, k tomu žalovaný konstatoval, že tato tvrzení žalobkyně uvedla až prostřednictvím svého zástupce v rámci vyjádření, které bylo žalovanému zasláno v reakci na výzvu k vyjádření se k podkladům pro rozhodnutí. V rámci pohovoru naopak žalobkyně uvedla, že před vycestováním z Moldavska zde neměla žádné z pohledu mezinárodní ochrany relevantní potíže. V zásadě tedy dle žalovaného nic nebrání žalobkyni v tom, aby se v případě jakéhokoli nezákonného jednání vůči své osobě obrátila na příslušné bezpečnostní orgány Moldavska. V rámci výsledku v průběhu řízení o správním vyhoštění dne 26. 5. 2024 pak žalobkyně výslovně uvedla, že ji v Moldavsku nehrozí žádné nebezpečí a v návratu do vlasti jí nic nebrání. Uvedené dle žalovaného svědčí o tom, že důvody žádosti o mezinárodní ochranu jsou účelově tvrzeny. Konečně žalovaný v této souvislosti s ohledem na osobní situaci žalobkyně konstatoval, že jí nic nebrání v tom, aby v rámci území domovského státu přesídlila. Žalovaný též s odkazem na informace o zemi původu poukázal na to, že příslušné moldavské orgány poskytují svým občanům, kteří se vracejí zpět do vlasti asistenci při dopravě, včetně dopravy z letiště do domovské komunity, granty pro začínající podnikání, přístup ke vzdělání, zdravotnickou asistenci apod.

9. Udělení doplňkové ochrany z důvodů dle § 14b zákona o azylu dle žalovaného též nepřichází v úvahu, neboť dle zjištění žalovaného nebyla v ČR udělena doplňková ochrana žádnému z rodinných příslušníků žalobkyně ve smyslu tohoto ustanovení.

Obsah žaloby

10. Žalobkyně v žalobě uvádí, že se bojí návratu do země původu, jelikož tam panuje katastrofální ekonomická situace, množí se případy vražd, dochází zde k závažnému porušování lidských práv a není tam bezpečno pro civilní obyvatelstvo, když se jedná o zemi, která je v ohrožení v důsledku vojenské invaze Ruské federace na Ukrajinu. Situace v Podněstří je podobná situaci na Ukrajině a dá se očekávat, že se ještě zhorší. V proruském Podněstří došlo během ruské invaze na Ukrajinu ke střelbě z granátometů a ministerstvem státní bezpečnosti v hlavním městě Podněstří otrásla série explozí. Žalobkyně poukázala i na další incidenty, kdy dvě exploze vyřadily z provozu dvojici rozhlasových vysílačů v Podněstří.
11. Vzhledem k uvedeným skutečnostem má žalobkyně důvodné obavy, že v případě návratu

do země původu by byla ohrožena na životě. Bylo tedy na místě žalobkyni poskytnout mezinárodní ochranu, neboť jí uváděné okolnosti odůvodňují udělení azylu z důvodů dle § 12 písm. b) zákona o azylu, případně doplňkové ochrany podle § 14a téhož zákona. V této souvislosti žalobkyně namítá, že žalovaný nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou významné pochybnosti a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu, a neopatřil si pro své rozhodnutí dostatečné podklady.

12. Dále žalobkyně namítá, že Moldavskou republiku za současných okolností nelze označit za bezpečnou zemi původu.

Vyjádření žalovaného

13. Žalovaný v reakci na podanou žalobu vyjádřil nesouhlas s námitkami žalobkyně a uvedl, že při rozhodování vzal v úvahu všechny žalobkyní uvedené skutečnosti a shromáždil k nim relevantní a aktuální informace o situaci v Moldavsku. Žalovaný má za to, že vycházel z dostatečně zjištěného stavu věci v odpovídajícím rozsahu a že napadené rozhodnutí odpovídá okolnostem daného případu a je řádně odůvodněno. Přelití válečného konfliktu z Ukrajiny do Moldavska není aktuálně reálné. Sama žalobkyně nadto v průběhu pohovoru uvedla, že jí v případě návratu do domovské země nehrozí žádné nebezpečí ani nelidské či ponižující zacházení.
14. Žalovaný dále uvedl, že případ žalobkyně hodnotil z pohledu všech forem mezinárodní ochrany a neomezil se na skutečnost, že Moldavsko je považováno za bezpečnou zemi původu. Žalovaný shrnul, že napadené rozhodnutí považuje za zákonné, přezkoumatelné, vycházející z dostatečně zjištěného stavu věci a respektující ustálenou judikaturu, a proto navrhl zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

Jednání soudu a právní posouzení věci soudem

15. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas (napadené rozhodnutí bylo žalobkyni doručeno dne 13. 12. 2024; žaloba byla odeslána dne 10. 1. 2025), osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené.
16. K projednání dané věci nařídil soud ústní jednání, které se konalo dne 3. 3. 2025. Žalobkyně při jednání setrvala na svém stanovisku. Zástupce žalobkyně poukázal na to, že je obecně známou skutečností, že na území Ukrajiny probíhá válečný konflikt. S ohledem na blízkost válečné zóny a akutní hrozbu přelití válečného konfliktu na území Moldavska, a dále též blízkost problematické oblasti Podněstří, se žalobkyně obává, že by v případě návratu do Moldavska byla ohrožena na životě. Zástupce žalovaného s odkazem na odůvodnění napadeného rozhodnutí a na vyjádření k žalobě navrhnul zamítnutí žaloby.
17. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů. Při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání tohoto rozsudku, a to vzhledem k přímému účinku článku 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
18. Podle § 12 písm. b) zákona o azylu se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

19. Podle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.
20. Podle § 14a odst. 2 zákona o azylu se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) trest smrti nebo poprava, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, nebo c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu.
21. Úvodem soud předesílá, že je oprávněn zrušit rozhodnutí správního orgánu pro vady řízení ve smyslu § 76 s. ř. s., které nebyly žalobkyní výslovně namítány, pouze pokud tyto vady brání přezkoumání rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů [viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 8. 3. 2011, č. j. 7 Azs 79/2009-84, č. 2288/2011 Sb. NSS]. Nepřezkoumatelnost či jiné vady, které by bránily přezkoumání rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, soud neshledal. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalovaný se podrobně zabýval tvrzenými důvody žádosti žalobkyně, přičemž je též zřejmé, na základě jakých skutečností a úvah dospěl k závěru, že v případě žalobkyně nebyly naplněny podmínky pro udělení mezinárodní ochrany v některé z jejích forem.
22. Žalobkyně v žalobě zcela obecně namítala, že pokud by žalovaný zjistil řádně stav věci a opatřil si dostatečné podklady pro své rozhodnutí, pak by musel rozhodnout o udělení azylu z důvodů dle § 12 písm. b) zákona o azylu, případně o udělení doplňkové ochrany podle § 14a téhož zákona. Žalobkyně však nekonkretizovala, která její tvrzení žalovaný nesprávně vyhodnotil, která zjištění žalovaného považuje za neúplná či nesprávná, či v jakém směru považuje shromážděné podklady za nedostatečné. Žalobkyně pouze zopakovala své obavy o život v případě možného zapojení Moldavska do rusko-ukrajinského válečného konfliktu. Bez bližší specifikace dále žalobkyně uvedla, že v zemi je špatná ekonomická situace, není zde bezpečno, množí se případy vražd a dochází zde k porušování lidských práv.
23. K této námitce žalobkyně stran nedostatečné zjištění skutkového stavu žalovaným soud poukazuje na konstantní judikaturu NSS, ze které vyplývá, že důkazní břemeno je rozloženo mezi žadatele o mezinárodní ochranu a žalovaného. Zatímco žadatel je povinen prokázat jím tvrzené skutečnosti, žalovaný je povinen zajistit k dané žádosti maximální možné množství důkazů, a to jak těch, které vyvracejí tvrzení žadatele, tak těch, co je podporují (srov. např. rozsudek NSS ze dne 4. 1. 2018, č. j. 10 Azs 254/2017-40). Správní orgán si přitom musí obstarat informace o zemi původu žadatele, které jsou: (1) relevantní, (2) důvěryhodné a vyvážené, (3) aktuální a ověřené z různých zdrojů, (4) dohledatelné (srov. rozsudek NSS ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008-81).
24. Žalovaný si dle soudu v posuzovaném případě obstaral podklady, které splňují výše uvedená kritéria a jsou s to poskytnout jasný obraz o situaci v zemi původu žalobkyně. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je dále zřejmé, že žalovaný se zabýval všemi tvrzenými důvody žádosti o mezinárodní ochranu, v dostatečném rozsahu zjistil skutkový stav, opatřil si dostatek podkladů pro rozhodnutí a přihlížel ke všem podstatným skutečnostem. Námitka stran nedostatečného zjištění skutkového stavu žalovaným tedy není důvodná.

25. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je dále zřejmé, že žalovaný podrobně posoudil žádost žalobkyně mimo jiné i s ohledem na v žalobě zmiňovaná a výše citovaná ustanovení § 12 písm. b) a § 14a odst. 1 a 2 zákona o azylu, přičemž ve světle skutkových závěrů podrobně odůvodnil, proč v případě žalobkyně nejsou důvody pro udělení mezinárodní ochrany vypočtené v uvedených zákonných ustanovení dány (k tomu srov. body 7. a 9. až 12. tohoto rozsudku). Soud se se závěry žalovaného, že skutečnosti zjištěné v době vydání napadeného rozhodnutí důvody k udělení mezinárodní ochrany nezakládaly, ztotožňuje a v podrobnostech na úvahy žalovaného odkazuje, aniž považuje za potřebné je v plném rozsahu opakovat.
26. Pouze ve stručnosti tedy soud konstatuje, že žalovaný se zabýval obecnou bezpečnostní situací v Moldavské republice. S ohledem na dostupné informace o zemi původu dospěl k závěru, že bezpečnostní situace je zde stabilizována, a to včetně oblasti Podněstří, odkud však žalobkyně nepochází. Nelze proto přisvědčit ani tvrzení žalobkyně, že je ohrožena na životě v důsledku incidentů, ke kterým v této autonomní oblasti dochází. Události v žalobkyní zmiňované Oděse pak též nemohou být důvodem pro udělení mezinárodní ochrany žalobkyni, a to vzhledem ke vzdálenosti od místa bydliště žalobkyně.
27. Pokud žalobkyně poukazovala na špatnou ekonomickou situaci v zemi původu, je třeba uvést, že samotná tato skutečnost nemůže být důvodem pro udělení mezinárodní ochrany. Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu totiž ekonomické důvody a s tím související těžké životní podmínky nejsou pro udělení mezinárodní ochrany relevantní, což vyplývá např. z rozsudků NSS ze dne 31. 10. 2003, č. j. 4 Azs 23/2003-65, ze dne 30. 10. 2003, č. j. 3 Azs 20/2003-43, nebo ze dne 27. 8. 2003, č. j. 5 Azs 3/2003-54.
28. Konečně pokud jde o tvrzení o množícím se počtu násilných trestných činů a porušování lidských práv, nic takového ze zpráv o zemi původu žalobkyně nevyplyvá a neplyne z nich ani to, že by pro civilní obyvatelstvo nebylo v Moldavsku bezpečno. Nadto lze s žalovaným souhlasit, že argumenty přednesené žalobkyní vyplývají spíše z jejích domněnek a nejsou postaveny na žádném reálném základě či její osobní zkušenosti. Při zohlednění skutečnosti, že žalobkyně předmětnou žádost podala až dva roky poté, co na území ČR nelegálně pobývala, a v návaznosti na to, že jí bylo uděleno správní vyhoštění, pak lze s žalovaným souhlasit i v tom, že argumentace žalobkyně se jeví jako účelová.
29. K v žalobě tvrzeným aktuálním obavám z rozšíření ruské agrese do Moldavska soud uvádí, že mu není z jeho úřední činnosti známo a není ani obecně známou skutečností, že by v současné době došlo k „přelití“ války z Ukrajiny do Moldavska či, že by takový konflikt na jeho území bezprostředně hrozil. Ke svým tvrzením žalobkyně neoznačila žádné konkrétní důkazní návrhy. Nic tedy nenasvědčuje tomu, že by se situace v zemi, jak byla zjištěna žalovaným a popsána v napadeném rozhodnutí vydaném před několika málo měsíci měla zásadně změnit, a že by tudíž žalobkyni v zemi původu hrozilo nebezpečí ve smyslu § 14a zákona o azylu. Soud tak dospěl k závěru, že i za stávajícího stavu napadené rozhodnutí ob stojí, obavy žalobkyně z dalšího vývoje v zemi původu a z rozšíření konfliktu mezi Ruskou federací a Ukrajinou na území Moldavska jsou minimálně předčasné. Soud i tuto námitku shledal nedůvodnou.
30. Žalobkyně konečně namítala, že na Moldavsko aktuálně není možné nahlížet jako na bezpečnou zemi původu. Soud si je vědom rozsudku Soudního dvora EU ze dne 4. 10. 2024, C-406/22, *CV proti Ministerstvu vnitra České republiky*, v němž velký senát dovodil, že čl. 37 směrnice č. 2013/32/EU o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu

mezinárodní ochrany (tzv. procedurální směrnice) brání tomu, aby třetí země mohla být bezpečnou zemí původu, pokud některé části jejího území nesplňují materiální požadavky takového označení, jež uvádí příloha I této směrnice. Žalobkyni tudíž lze přisvědčit, že s ohledem na situaci v Podněstří Moldavsko nemůže být řazeno na seznam bezpečných zemí původu, na kterém dříve Moldavsko figurovalo. Tento judikatorní vývoj má nicméně význam v případech, kdy správní orgány zamítnou žádost o mezinárodní ochranu jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 2 zákona o azylu, neboť žadatel pochází z bezpečné země původu, přestože vnitrostátní úprava nepovažuje zemi za bezpečnou jako celek (tj. upravuje teritoriální výjimky). To ovšem není případ posuzované věci, kdy žalovaný z předpokladu bezpečné země původu nevycházel.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

31. Soud neshledal žalobu důvodnou a nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, proto žalobu zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
32. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nebyla v řízení úspěšná, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalovanému soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení o žalobě žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 3. března 2025

Johana Jandusová, v. r.
soudkyně